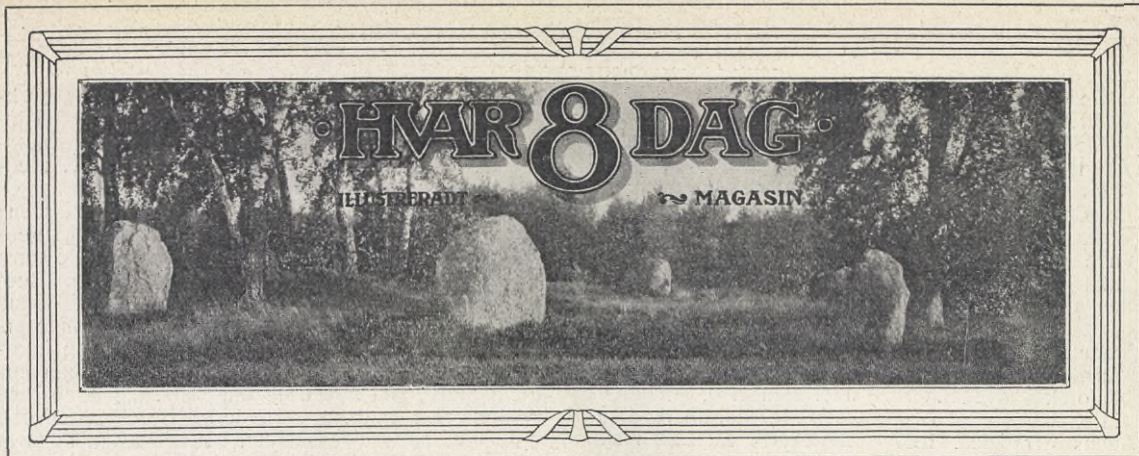


Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





DOMARERING. LARFS SOCKEN, VESTERGÖTLAND. — FOTO. EWALD, HERRLJUNGA.

14:DE ÅRG.

DEN 6 JULI 1913.

N^o 40.

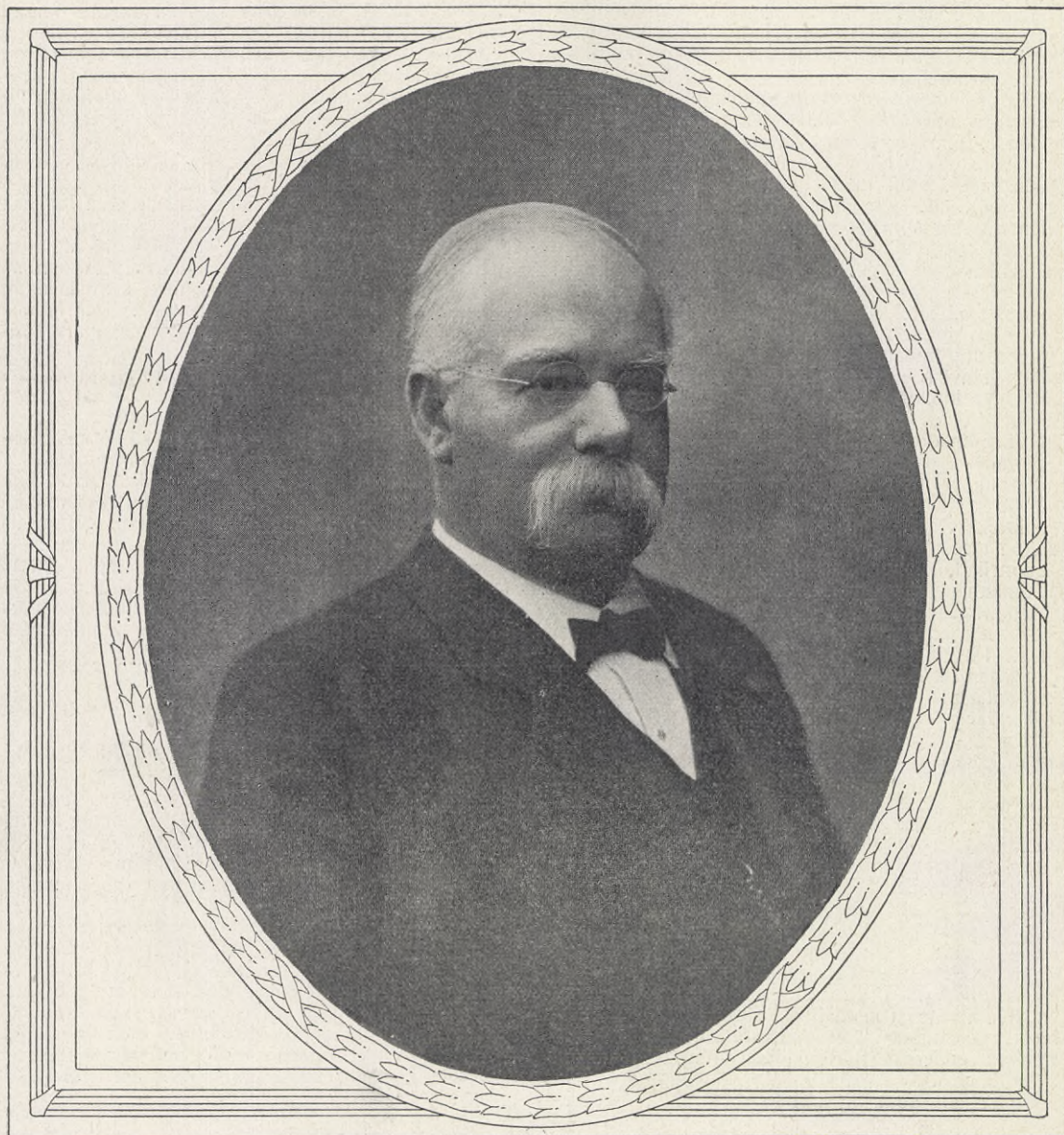


Foto Florman, Stockholm

Kliché: Bengt Sjöversparre.

E. W. Dahlgren

Den 7 sistlidne juni fyllde riksbibliotekarien, dr E. W. Dahlgren i Stockholm sitt sextiofemte år.

Erik Wilhelm Dahlgren är född i Stockholm den 7 juni 1848, äldste son till en af de aderton, kansli-rådet Fredrik August Dahlgren, mest känd under författarnamnet "Fredrek på Ransätt", och hans maka Ulrika Magdalena von Heland, och sålunda tillhörande en släkt, hvilken skänkt vårt land ett stort antal framstående män på såväl den andliga som den materiella odlingens område. Efter att ha erhållit vanlig elementarundervisning blef han 1867 student i Uppsala, där han tre år senare aflade kansliexamen för att därefter närmast ägna sig åt biblioteksväsendet. 1870 blef han e. o. amanuens vid K. biblioteket i Stockholm, 1878 ordinarie amanuens därstädes, 1887 bibliotekarie vid Karolinska institutet och 1893 tillika bibliotekarie vid Vetenskapsakademien. I dessa sistnämnda ställningar kvarstod han ända tills han 1903 utnämndes till greve Snoilskys efterträdare som överbibliotekarie och chef för K. biblioteket, en befattning, hvars namn sedermera förändrats till *riksbibliotekarie* för antydande af det öfverinseende öfver rikets lärda biblioteksväsen i dess helhet, som tillkommer detta ämbetes innehavare.

Sällan har väl någon utnämning till denna betydelsefulla befattning hälsats med ett mera allmänt gillande. Icke blott att Erik Dahlgren var en mycket lärd man och en man med oerhördt arbetsnit, egenskaper, som man af en biblioteksman kräver förutom vanlig boksynthet. Han hade tillika dokumenterat sig som en synnerligen framstående man på det rent bibliotekstekniska området, hvad man ingalunda kan säga om *alla* hans företrädare. I alla tider har han sålunda inskrivit sitt namn i det svenska biblioteksväsendets häder såsom från början och tio år framåt utgifvare af den sedan 1887 årligen utkommande, för den till de offentliga biblioteken hänvisade ovärderliga publikationen "Sveriges offentliga bibliotek. Stockholm, Uppsala, Lund, Göteborg, Accessionskatalog," hvilken publikation innehåller en ordnad, fullständig redogörelse för samtliga våra offentliga biblioteks förvärf af utländsk litteratur under näst föregående år. Vid mer än ett tillfälle hade Dahlgren också redan före sin överbibliotekarieutnämning såsom Sveriges ombud deltagit i utredningar rörande och förarbeten till internationella kataloger inom vissa fack. Det bör i detta sammanhang tilläggas, att Dahlgren äfven lagt i dagen stort intresse för vår tids folkbibliotekssträfvanden.

Det nämndes ofvan, att Erik Dahlgren är en lärd man. På många områden har han lagt detta i dagen, men på ett står han i vårt land ouppnådd och kan täfla med utlandets främste: på den historiska geografiens.

Han var Adolf Nordenskiölds förtrogne och medarbetare redan vid utgifvandet af "Vegas färd" och har sedan ombesörjt publikationen af en mycket stor del af vår förmånsta reselitteratur: af Nordenskiölds "Studier och forskningar" (1883), "Le livre de Marco Polo" (1882), "Den andra Dicksonska expeditionen till Grönland" (1885) och "Facsimile-atlas" (1889); af Sven Hedins förstlingsverk: "Genom Persien" (1887) och "Genom Khorasan och Turkestan" (1892); af Möllers, Pagels' och Gleerups "Tre år i Kongo" (1887-88); samt af "Bidrag till Nordens äldsta kartografi", utgifven af Svenska sällskapet för antropologi och geografi (1892). Han var äfven en af stiftarne af sistnämnda sällskap och sekreterare i detsamma samt utgifvare af dess tidskrift "Ymer" under de fjorton första åren (1881-94) af dess tillvaro.

Under allt detta sysslande med andras geogra-

fiska skrifter mognade resultatet af hans egna forskningar. Till "Tre år i Kongo" skref han den intressanta inledningen "Kongolandets upptäckthistoria och Kongostatens grundläggning". I Nordenskiölds facsimile-atlas fann han plats för afhandlingen om "De äldsta seglingsbeskrifningar öfver Norden" och till redogörelsen för fjärde internationella geografiska kongressen författade han en "Exposé sommaire des voyages faits par des explorateurs suédois au XIX siècle" d. v. s. en kort framställning af svenska upptäcktsresandes färder i nittonde århundradet. Men det var först år 1900 han framträdde som författare på det område, där han numera intager en obestridd rangplats, nämligen med arbetet "De franska sjöfärderna till Söderhafvet i början af adertonde seklet", hvilket sedan följts af ett flertal andra afhandlingar på såväl svenska som franska, genom hvilka han dokumenterat sig som en af de främsta kännarne af såväl franska som andra nationers gamla sjöfärder i Söderhafvet.

Erik Dahlgrens verksamhet som geografisk skriftställare har vid upprepade tillfällen inbragt honom offentligt erkännande. Redan 1893 kallades han af filosofiska fakulteten i Uppsala till hedersdoktor. 1900 invaldes han af Vetenskapsakademien i dess klass för mineralogi, geologi och geografi och för två år sedan utsågs han till akademiens præsens efter Oscar Montelius. 1905 tog han säte jämväl i Vitterhets-, historie- och antikvitetsakademien och är numera ledamot af dess förvaltningsutskott.

För sina arbeten om Söderhafsfärderna har han belönats dels af vetenskapsakademien med Letterstedtska författarepriset, dels af franska akademien.

Det må tilläggas, att han äfven är sekreterare i svenska akademiens Nobelkommitté samt ledamot af styrelsen för Stockholms högskola. Han är ock medlem af Sällskapet för nyttiga kunskapers spridande direktion.

Man skulle tro, att hvad nu anförts skulle vara tillräckligt att fylla en mans lefnad. Så har i fråga om Dahlgren dock icke varit förhållandet.

I sin tidiga ungdom hade han inhämtat stenografiens konst och i icke mindre än fjorton år (1871-83) gjorde han denna färdighet fruktbarande som notarie i första kammaren. Vi ha icke velat förbigå denna omständighet af två skäl. För det första därför att det ådagalägger, huru vi i Sverige anse oss ha råd att slösa med förmågornas ungdomskraft, för det andra därför att man i omfattningen af Erik Dahlgrens verk säkerligen har ett nytt bevis till många andra på hvad färdighet i stenografi betyder för forskaren.

I tio år (1893-03) hade Dahlgren säte i Stockholms stadsfullmäktige. Ej heller här fick han gå arbetslös. Det stora, man må väl säga monumentala verk, som af hufvudstadens kommunalrepresentation utgafs med anledning af 1897 års konst- och industriutställning vid konung Oscars 25-årsregeringsjubileum, verket "Stockholm 1897", innehållande en fullständig historik och beskrifning af hufvudstaden i olika hänseenden, ställdes nämligen under hans kunniga och erfarna redaktion, och största förtjänsten af detsamma förträfflighet anses allmänt tillkomma just honom.

Slutligen må ej förglömmas, att Dahlgren jämväl i en politisk fråga tjänat fäderneslandet. Hans insikter på den äldre kartografiens och de äldre sjökortens område togos nämligen af regeringen i anspråk för utredningen af den bekanta svensk-norska gränstvisten rörande Grisebådarne. Och om skiljedomstolsutslaget i denna tvist i hufvudsak utföll till Sveriges förmån, ha vi därför ej minst Erik Dahlgren att tacka.



Foto. Eritsén, Norrköping.
KONUNG GUSTAF BESÖKER SÖDERKÖPING.

parets af Vestergötland sommarbostad, återvändande konungen ombord på Drott, som därefter afgick till Tullgarn.

Malmöhus läns hemslöjdsförening har i Ystad med lokal i läroverksbyggnaden anordnat en utställning af hemslöjdsalster från Ljumits och Herrestads härad. Utställningen, som omfattar icke mindre än 2,300 nummer, har att uppvisa en mängd synnerligen vackra konstflitsalster, spetsar, smycken, dräkter, husgeråd, möbler m. m., vittnande om provinssens höga allmogekultur. Särskild uppmärksamhet hafva de utställda vackra häradsdräkterna tilldragit sig. Hänvisande till vår bild namngifva vi, från vänster till höger af foton, de härad, från hvilka de resp. dräkterna äro:

Nationaldräkt, som tillhör hemslöjdsföreningen i Malmöhus län; bruddräkt från Köpinge, Herrestads härad; bruddräkt från 1782 från Fararp, Herrestads härad; Herrestadsdräkt från Bjeresjö; bruddräkt från Kåbusa, Herrestads härad som använts för 80 år sedan; Herrestadsdräkt från Busjö; Herrestadsdräkt från Bjeresjö; dräkt från Kabusa i Herrestads härad; Herrestadsdräkt från st. Herrestad från 1854.

FRÅN LANDTBRUKSMÖTET I KÄLMAR: Jordbruksministern förrättar pris-
utdelning.



Foto. Sandberg, g, Kälmar.

Afiche: Bengt Sjögren



Foto. Carlbohm, Ysta t. FRÅN HEMSLÖJDUTSTÄLLNINGEN I YSTAD: Gamla härads- och bruddräkter.

TEOSOFERNAS VÄRLDSMÖTE Å VISINGSÖ.



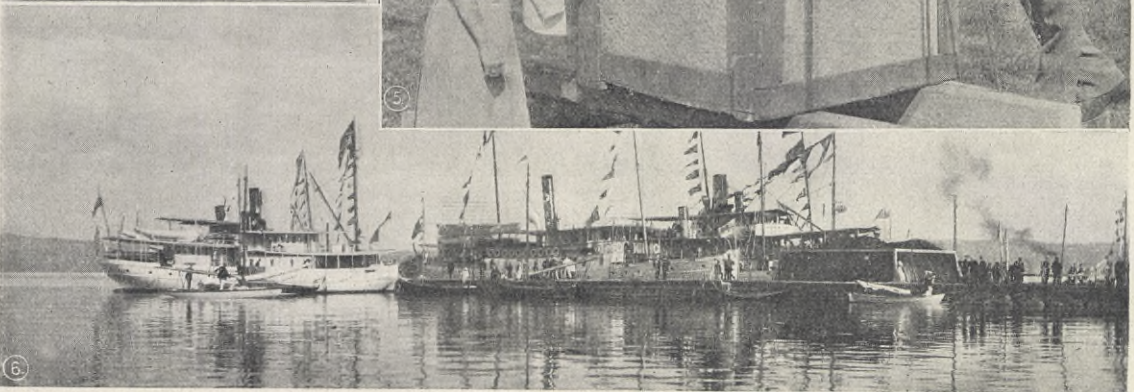
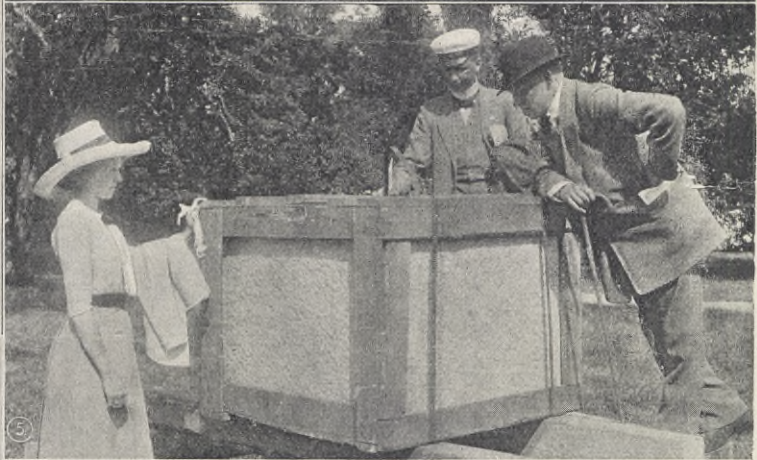
VY ÖFVER MÖTESPLATSEN.
MRS TINGLEY UNDER SITT FÖREDRAG, SAMT RAJA YOGA-KÖREN.
Foto. för H. 8. D. af fru A. BACKLUND, Göteborg.

Det var ej ortsbefolkningens Per och Pål — såsom väl är regel vid dessa otaliga möten midsommartiden — som bildade kärnan i de människomassor, som den teosofiska fredskongressens stora fête lockat ut på Visingsö midsommaraftonen, utan en publik, alltigenom fin och distingerad, om än här och där ock ett o. h annat rustikt och nyfiket ansikte tittade fram. Publikens var internationell, men det svenska elementet dominerade och utgjordes väsentligen af människor, som ehuru främmande för teosofien, dock i sina hjärtan närde en hemlig sym-

pati för densamma och nu önskade på närmare håll studera dess lifsinnehåll och arbetsmetoder — om jag vågar draga några slutsatser ur alla de samtal mellan deltagare, jag i förbifarten uppsnappade. Jag tror därför, att det *hade kunnat* bli en stor dag för madame Tingley — men det ma sägas först som sist det blef det inte.

Man hade väntat sig, att det teosofiska samfundet, som uppträder med så stora later och säger sig bygga sin verksamhet på en ideell och på ett alldeles särskildt sätt fördjupad lifsåskådning och som samtidigt förfogar öfver

Klölch: Benigt Sjöfverparre.



1. DET HISTORISKA TÅGET. — 2. PROFESSOR OCH FRU JULIUS KRONBERG. — 3. "EROS", professor Kronbergs gåfva till den blifvande Raja Yoga-skolan på Visingsö. — 4. UTSTÄLLNINGSBYGNNADEN. — 5. GRUNDSTENEN TILL RAJA YOGA-SKOLAN. — 6. BILD FRÅN VISINGSÖ HAMN UNDER KONGRESSDAGARNA. Fotos. för H. 8 D. af fru A. BACKLUND Göteborg.



MRS TINGLEY SOM S:TA BIRGITTA
i det historiska fästtåget.

icke så ofta pläga bedja. Skogen smög sig runt kring platsen som en väldig midsommarkrans och himlen har aldrig lyst med ett härligare blått. Madame Tingley, som redan låtit höra några nervösa höstningar där hon satt, omgifven af sin trogna stab, reste sig nu, förklarade kongressen öppnad och yttrade några ord angående teosofernas fredssträfvän, att de ville ingripa direkt på den enskilda människans moraliska utveckling och så småningom höja henne på ett högre plan — den internationella freden skulle då komma som orygglig konsekvens — som när den mognade frukten faller från trädet. Samma tanke utvecklades närmare af redaktör Carl Ramberg, som, sedan direktör Hedlund föreslagit en allmän presentation af de internationella delegerade, höll ett tal öfver ämnet: Internationell fred. Väl genomtänkt och framsgadt på ett ihögsta grad sympatiskt sätt, blef detta en af de tyngst vägande pointerna på programmet. Därefter uppträdde tandläkare Booren, en älskvärd gammal man, som dock öfvervåldigades så af sin rörelse, att han hade litet svårt att samla sina tankar. Men hans ord kommo direkt från hans hjärta, och därför funno de också vägen till andras. Han ville särskildt framhålla, att det är hjärtats snille vi skola odla och att kunskap ej leder oss fram på den vägen utan någonting annat, som ej kan i ord uttryckas men som vi

så stora materiella resurser, skulle lyckats att trycka en särprägel, skänka något drag af originalitet at en högtid af detta slag — att en belysning inifrån skulle ge ett alldeles särskildt skimmer åt dessa yttre festligheter. Men något sådant bjöds icke. Mycket af det man fick se, verkade så obehagligt bekant — från folkfester och karnevaler. Vädret var strålande! När man på morgonen från ångbåtsbryggan gick upp på backarne förbi den stolta ruinen af Visingsborg till den stora härliga fästplatsen, där friluftsteatern var uppsatt, blef sinnet veckt och drömmande, och den tysta bön, som efter gong-gongens slag skulle inleda programmet, blef nog allvar och verklighet för många, som eljes

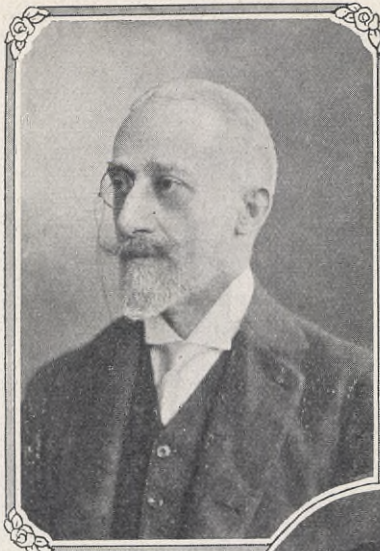
alla innerst känna. Till sist uppmanade han oss alla att verka för fredens sak — att blifva fredscentra, hvar och en i sin omgifning, alltid öfverse med andras förseelser och med vänlighet söka bilägga uppkomna tvister. Därefter utfördes några sångnummer af Raja Yoga Visingsökören bl. a. svenska student-sången (på engelska) och den engelska Point-Loma-student-sången (på svenska), lifligt senterade af publiken.

Så vart det paus några timmar, och restaurangen fylldes af människor, som otåligt väntade att nu få tillfredsställa mera materiella behof. Manga föredrogo att slå sig ned på backsluttningarne mot Vättern och där förtära sitt "lilla medhafda" samtidigt njutande af den härliga utsikten öfver vattnet och det täcka lilla Grenna nedanför berget på stranden midt emot. Efter lång tids väntan kom festtaget, som dock ej väckte den ringaste hänförelse. Dräkterna voro visserligen praktfulla och maskeringen god, men kompositionen lämnade åtskilligt öfrigt att önska. Personerna voro som hopplockade på måfå och man spanade förgäfvets efter någon enande tanke därbakom. Sedan de kostymerade passerat förbi hamnen, tågade de direkt upp till festplatsen, där talrika åskådare redan voro samlade. Per Brahe, som gick i spetsen för tåget, mottog här sina gäster och bjöd dem taga plats. Den stolte gamle herrens till Visingsborg gästfrihet är ju känd och jag är viss, att han hjärtligen skulle till sin ö välkomnat både Gustaf Adolf och Jeanne d'Arc, Luther och Birgitta, men jag tillåter mig betvifla att han med samma älskvärdhet skulle mottagit en Madame Blavatskys besök, än mindre att han hidit henne hederplatsen. Sedan Per Brahe bedt om ursäkt för att hr de Wahl ej ansåg det lämpligt att uppföra det oannonserade festspelet Folkens Ljusbringare, som därför strukits från programmet, och Raja Yoga Visingsörkestern på ett synnerligen förtjänstfullt sätt återgivit Bethoven: Ouverture ur Egmont, afsjögoss femton stycken internationella sanger, hvarvid hvarje person i festtaget stående åhörd den sång, som representerade hans land — hela tiden med ryggen åt publiken, som vid detta tillfälle betraktades som luft. Därefter framträdde åter Per Brahe och meddelade, att Madame Tingley, som nu skulle hålla föredrag, ej ansåg sig, då tiden var knapp, kunna göra rättvisa åt sitt ämne i dag. Och så vardt det paus för middag. Publiken var nu en smula uppretad öfver dessa våldsamma reduceringar af programmets mest intressanta moment.

Kl. 8 på kvällen spelades The Aroma of Athen, som skildrade en midsommarfest i Perikles' Athen och där man fick göra bekantskap med många af de store gamle: en Fidias, en Euripides, en Glaukon, som alla talade visa ord om sanning, odödighet och uppfostran. Skådespelet var rätt skickligt sammansatt af stycken ur våra mest kända, äldre och yngre klassikers verk. Rezien var god och de flesta af de uppträdande framsade sina roller på ett synnerligen förtjänstfullt sätt. Särskildt må nämnas Sokrates, som äfven framträdde efter skåde-

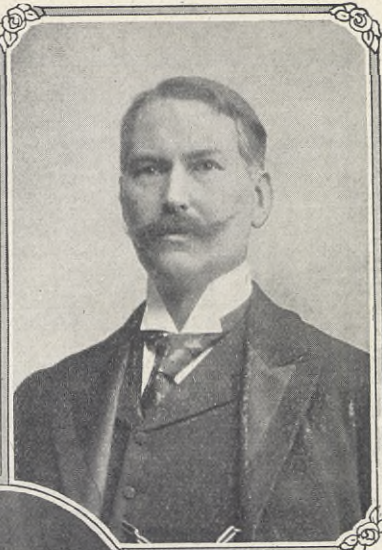


SVENSKA MÅLAREN WERTMÜLLERS "DANAË OCH GULDREGNET", af amerikanaren mr J. E. Heaton skänkt till Nationalmuseum. (Text å sid. 640).



ITALIENSKA MINISTREFARETT I STOCKHOLM: GREFVEN OCH GREFVINGAN G. VINCI.

I dagarne gästas vår huvudstad af konungen och drottningen af Italien. Det återuppståndna romerska imperiet har af gammalt omfattats med lifliga sympatier af det svenska folket. Italiens kamp för enhet och frihet ligger icke längre tillbaka i tiden, än att den äldre generationen ännu har i friskt minne, med hvilken hänförelse underrättelserna om Vittorio Emanuele I:s segrar och Garibaldis djärva fribyrtaretag mottogos i Sverige — den sistnämnde rönte ättningsstone i en stad den i vårt land ovanliga utmärkelsen att kallas till hedersborgare — och med hvilken beundran Cavour's statskonst här följdes. Senare släkt-



SVENSKA MINISTERFARETT I ROM: FRIHERREN OCH FRIHERRINNAN C. BILDT.

led ha' efter enhetsverkets fullbordan med icke mindre beundran iakttagit Italiens lysande ekonomiska och finansiella uppsving, dess industriella och tekniska framsteg, dess landtbeornings idoga och framgångsrika arbete på jordbrukets höjande, dess vetenskapsmäns originella och snillrika insatser på olika vetenskapliga områden. Det är därför med uppriktiga välkomsthälsningar, den nye *Vittorio Emanuele*, den beundrade äldres sonson, och hans drottning *Elena*, konung Nikitas fagra dotter, här mottagas. Och dessa välkomsthälsningar få en särskild värme därigenom att de kunna rikta icke blott ett med sympatier omfattadt folks officiella representanter, utan tillika till ett furstepar, hvars personligheter i och för sig verka tilldragande genom hög och ädel bildning. Även till Sverige har trängt den vackra dikt, hvari drottning Elena efter att första gången ha råkat sin kunglige brudgum med livrisk innerlighet gaf uttryck åt sin unga kärlek. Detta rent mänskligt stora skall gifva innerlighet också åt den hyllning, vårt folk nu bringar sina höga italienska gäster.

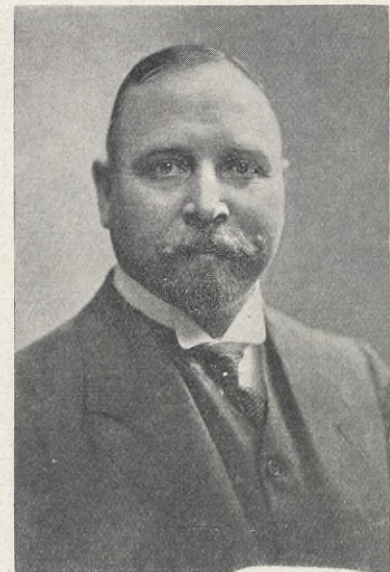


Efter porträtt.



Kliché: Bengt Silfverparn.

Den danska ministerkrisen är nu löst, sedan de radikales ledare folketingsmannen borgmästare C. T. Zahle mottagit det honom af konungen lämnade uppdraget och bildat ny regering. Konsejpresidenten Zahle innehar äfven justitie ministerportföljen; utrikesminister är danska sändebudet i Stockholm Scavenius; finansminister landstingsmannen d:r Edv. Brandes och inrikesminister "Politikens" redaktör folketingsmannen Ove Rode. Redan i maj så snart resultatet af folketingsvalet förelåg, uttalade dåvarande konsejpresidenten Klaus Berntsen regeringens önskan att demissionera. Valet hvilket, som bekant, gällde regeringens författningsförslag tillförde visserligen de tre vänsterfraktionerna, hvilka samtliga stödde den föreslagna rösträttsreformen — införande af lika och allmän rösträtt — en öfverväldigande majoritet i folketinget, 107 venstermän mot 7 högermän, men medförde samtidigt en betydande nedgång i regeringspartiets numerär från 57 till 44. Partiet beslöt, ehuru fortfarande det starkaste i folketinget, att vika för de båda andra vänstergrupperna, radikaler och socialister, hvilka i det nya tinget tillsammans innehåva 63 platser af 114 befintliga. Ett försök att bilda en koalitionsministär ur de tre vänsterfraktionerna afböjdes af regeringspartiet, och då äfven den näst största vänstergruppen, socialisterna, vägrade att påtaga sig regeringsansvaret, blef det den minsta vänsterfraktionen, radikalerna, som kom att bilda den nya ministären och nu har att söka föra författningsreformen i land.



Efter porträtt. Kliché: Bengt Silfverparn. C. F. ZAHLE. Danmarks nye konsejpresident.

Veckans Porträttgalleri har på grund af synnerligen rikligt aktuellt illustrationsmaterial måst öfversid till nästa nummer.

ITALIENS



KONUNGA-



KONUNG

VIKTOR EMANUEL III

FÖDD 1869. TILLTRÄD-
DE REGERINGEN 1900.
GIFT 1896 MED PRIN-
SESSAN ELENA AF MON-
TENEGRO, FÖDD 1873.

EFTER



PRINSESSAN JOLANDA

KONUNGAPARETS ÄLD-
STA BARN. FÖDD 1901,
OCH ANSEDD SOM EN
AF EUROPAS VACKRA-
STE PRINSESSOR ---
KONUNGAPARETS ÖF-
RIGA BARN ÄRO PRIN-
SESSAN MAFALDA, F.
1902, KRONPRINS UM-
BERTO F. 1904 OCH
PRINSESSAN GIOVAN-
--- NA F. 1907 ---

SENASTE PORTRÄTT

KONUNG VIKTOR EMANUEL III OCH PRINSESSAN JOLANDA.

PAR GÄSTAR



VÅRT HOF.



DROTNING ELENA AF ITALIEN.
EFTER ALLRA SENASTE PORTRÄTT.

"RASMINES LYST."

FÖR HVAR 8 DAG AF ELLEN HOLZHAUSEN-IDSTRÖM



UTMED Strandvejen cykla Jörgen och Rasmine en lördagskväll i solnedgång och begynnande helgdagsro. På Jörgens cykel hänger paketet med de två Gammel Carlsberg och på Rasmines den lilla videkorgen med smörgåsar, pölsa och apelsiner. Och solen tvinnade guldtrådar inne bland trädgårdarnas grönska här, stack in långa gyllne spjut bland löfmassorna där, från Sundet kom vinden sval — allt var som det brukar att vara en vacker sommarkväll, men Jörgen och Rasmine finna det obegripligt skönt och nytt.

Nöjet och farten rosenfärga Rasmines hy, eljest litet sjaskig af åratals stillastående bakom disken i en halmörk butik, sådana de flesta äro det i Köpenhamn. Icke håller är hon helt ung längre, i tio år har hon cyklat tillsammans med Jörgen och långtat efter den dag, då hans inkomster skola tillåta bosättning och giftermål.

Bättre har han i denna väntan stått sig än hon, liten och spinkig ger han ändå intryck af ungdom och spänstighet — hattens sirliga lutning på sned öfver det mörklockiga håret, den väl vaxade mustaschen, de bruna ögonens glada själfbelåtenhet skvallra om en god ro framför spegeln innan utfärden företagits.

Vägen ligger jämn som ett golf framför dem, men de må se upp för raden af andra cyklister, Rasmine får icke blicka öfver åt Jörgen så ofta hon vill, och Jörgen icke ge Rasmines rosiga friskhet beundrande ögonkast, och till samspråk blir håller icke mycket tillfälle.

Först när de duka upp i gröngräset på Eremitage-slätten under ett af de gamla hagtornsträden, som i sin blomliga prakt står lik en jätters mot den vida, aftonblå rymden, får man ändtligen talas vid. Och strax rör sig samtalet som vanligt om det blifvande hemmet, som de diskutera och sökt i tio långa år bland Strandvejens än förtjusande, än praktfulla villor.

— Jörgen du, säger Rasmine och lägger rikligt af pölsan på Jörgens smörgås, vi ta allt den hvita villan i Taarbæk — den helt nere vid sjön, så får du bätbrygga för din yacht.

— Men Rasmine tycker mer om skogen — en gård i skogsbyn du, med en solig terrass, där Rasmine sitter med sitt arbete och sina blomkrukor.

— Så må du ha ridhäst i stället för segelyacht...

— Ja visst ska vi ha stall — hästar och vagn med sidendynor, som Rasmine ska hvila hufvudet emot...

— O, Jörgen, skrattar hon.

— Och i Rasmines rum skall det vara blott siden och i salongen rödt... Och hvar och hur vår villa blir ska den heta "Rasmines Lyst".

— O, Jörgen, skrattar hon åter, nu med armen om hans nacke, för hon är redan färdig för utflyktens smekstund, medan Jörgen alltjämt äter smörgås.

Men tillsist blir också han mätt, då sitta de med armarna om hvarandra och äta apelsinklyftor och bygga på sitt luftsloft, som blir allt högre, allt präktigare, tills de liksom icke orka längre och tystna.

Under hand börjar det mörkna, dunklet inne bland bokträden tättnar, blir närapå svart, vinden begynner att nunna i kronorna, och som ett sällsamt mollackord i kvällen smälter Rasmines stämman samman med suset och himlens stjärnlöshet, då hon suckande utbrister:

— Jörgen du, det dröjer så länge, vi hålla på att bli gamla...

Jörgen rycker till och kniper armen hårdare om

Rasmines midja, han tyr sig allt närmare intill henne likt ett barn, som förnimmer något skrämmande, som det icke fullt fattar. Godmodigheten i ögonen slocknar, de bli så ängsliga.

Nej, han får ju aldrig den väntade befordringen med ökad årsinkomst — den bemärkningen har bara Rasmine icke gjort förut. Yngre kamrater ha gått om honom, det har kändts tungt och harmset för hvar gång, men snart glömts för kvällens nöje med Rasmine i Tivoli, på Klampenborg — på någon teater i hennes lilla kammare, de kvällar hennes rumskamrat varit ute på sitt håll. Ty orubblig hos Jörgen är äktenskabet: godsintet och den efter hvarje motgång snart åter resta nacken.

En tung regndroppe smattrade mot ett blad, snart strilade regnet i vindstillan ned i raka streck med något brådslande i tempot, som ämnade det snart sluta. Jörgen och Rasmine kröpo djupare in under trädet, hon frös till i sin tunna blus. Andra lustfarande hade i tid försvunnit innan skuren kom — vid, tom, dunkel bredde sig slätten under den hvitnande natthimlen för Jörgens och Rasmines stirrande ögon.

Han hade icke svarat på hennes klagande utrop, tysta sutto de i väntan på att regnet skulle upphöra. Det slutade också lika plötsligt som det kommit, Jörgen tände cykellyktorna, så bar det iväg hemåt.

De susade förbi palats och villor med nedrullade gardiner och släckta ljus, tysta trädgårdar doftade efter skuren — stilla öfverallt, blott då och då ett prassel bland löfven. Först när de skildes vid Rasmines port hviskade Jörgen hoppfullt:

— Dröm om villan med terrassen och röd sidenmöbel i salongen, för du skall ha den, du lilla Rasmine, så sannt jag heter Jörgen Schaag.

*

Utmed Strandvejen ligger ett litet, gammalt, mossbelupet hus, trädgården bakom är trang, mörk, fuktig under grannens lönnar, som kasta sina löfmassor åt det hållet, hvarifrån solen skulle komma.

Detta är "Rasmines Lyst." Icke har det terrass eller vagnbod, ingen sidenmöbel, ingen gungande yacht vid egen bätbrygga. I det största af de små, låga rummen har Rasmine öppnat bodrörelse för kramvaror, och Jörgen cyklar hvar morgon in till Köpenhamn och åntrar pulpetstolen — sedan sitter han där hela dagen i längtan efter timmen, då han åter får cykla ut till "Rasmines Lyst"... ser ofta och i smyg — som han tror — efter i fickspegeln att hårbucklan ligger som den skall i pannan, att halsduksknuten är så ledigt korrekt den kan bli, och befordran, som skulle ha förflyttat Rasmine från det fuktigdrypande lilla huset, uteblir alltjämt.

Men när kvällen kommer är det ändå alltid lika "glimrande fornöjligt" att göra en tur i skogen med Rasmine, eller sitta i det unkna lilla lusthuset och dricka Gammel Carlsberg till Rasmines rundhändt bredra smörgåsar.

Två små bleka telningar leka en tid i den dyiga sanden vid hans fötter — så äro de borta, och Jörgen och Rasmine cykla till två små grafvar på Svlleröds kyrkogård.

*

*

*

Utmed Strandvejen skjuter mödosamt Jörgen, liten, spinkig, åldrad, rullstolen, hvari Rasmine sitter frodig och fet, fast med sjuklig hy och snöhvitt hår. Sedan några år är hon lam i båda benen af gikt, som fukten i "Rasmines Lyst" gifvit henne. En dag har Jörgen måst klättra ned från pulpet-



FRÅN DEN INTERNATIONELLA KVINNLIGA RÖSTRÄTTSKONGRESSEN I BUDAPEST: Längst t. v. (å foton) vid bordet sitter fröken Signe Bergman från Stockholm; stående Mrs Chapman Catt; t. h. fröken Anni Furuhjelm från Finland (ljusklädd).

En internationell kvinnlig rösträttskongress, den sjunde i ordningen, öppnades den 15 juni i Budapest. Till kongressen hade infunnit sig 2000 delegerade från rösträttsföreningar jorden runt. Vid öppnandet, som förrättades af den internationella

rösträttsalliansens representativa ordförande Mrs Chapman Catt, hölls välkomsttal af ecklesiastikministern dr Béla de Jankovich och borgmästaren dr Stephan v. Bárczy.

stolen, för att aldrig mer äntra den, sedan står han från morgon till kväll bak disken i "Rasmines Lyst", och Rasmine själf fyller med sina kuddar, filtar och af stillasittandet tilltagande volym soffan i kammaren bredvid. Dörren emellan dem står öppen och från sin plats instruerar Rasmine Jörgen i skötandet af kommersen, hon ropar till honom på hvilken hylla och i hvilken ask det finns, som kunden begär samt priset, men aldrig lär han sig det, aldrig får han sinnesnärvaro att sköta två kunder på en gång, alltid fubblar han med metermättet, alltid räknar han fel vid växlingen.

När kvällen kommer är han så förbi, att han kunde ha druckit Tuborg i stället för Gammel Carlsberg och intet märkt. Men Rasmine insomnar med samma leende som hon haft hela dagen och sällan mister stämman sitt muntrande tonfall.

Så går tiden, Rasmine fortfar att öka i omfång, Jörgen krymper, bekymmer och omtanke för Rasmines sjukdom tilltar, slantarna i boddisklådan minskar.

Tre gånger i veckan rullar Jörgen Rasmine till Badesanatoriet för behandling — nu har Rasmine åter varit och fått sitt bad och de äro på hemväg. Men i dag händer det att krafterna svika Jörgen, han måste låta rullstolen stanna i skuggan under träden, som hänga ut öfver en villaträdgårds staket. Han torkar svetten, sätter sig försiktigt på kanten bredvid de lama fötterna och pustar ut.

— O, Jörgen, kasta mig i sjön, så slipper du mig.

— Javisst, lilla Rasmine, men vi kunna vänta ännu litet.

Han lutar hufvudet i handen för att dölja att han inte nu kan le åt hennes infall. Promenerande gå förbi, automobiler och charabanger med lustfarande hvirlila upp damm, Jörgen gör ett försök att resa sig upp och föra Rasmine ur dammskyarna, men sjunker tillbaka igen... han väcker till vid att känna Rasmines hand trefva innanför rocken.

— Hur ditt hjärta klappar — du är ju alldeles förbi — Jörgen!

Han sluter hennes hand i sin. — Det klappar för dig lilla Rasmine... förresten är du väl lika trött —

trött på att le — tillägger han stilla med bortvänt ansikte.

Genomskådad! Rasmine tiger. Jörgen gör intet nytt försök att resa sig upp, han håller fortfarande Rasmines hand i sin, hans huvud är sänkt i bitter begrundan. Snart skall han inte orka dra Rasmine längre och icke ha råd att skaffa någon i sitt ställe...

Hur länge de sitta så vet han icke. Han har tagit hatten af och gaslyktsljuset begynnar spegla sig i hans måne, det susar kallt från Sundet, förbifärande minskas, till sist hörs bara då och då enstaka fotgångare.

En ångbåtsklocka ringer någonstans, då gör han ett nytt försök att stå, men känner i detsamma Rasmines andra hand på sitt huvud.

— Jörgen, du tror att vår Herre glömt bort oss?

— Ja...

— Hör på mig, Jörgen! Ser du, när man är dömd till sysslolöshet, arbeta tankarna desto mer och man löser gåtor, som annars synas olösliga. Sålunda har jag småningom lärt att tyda vår gåta, du Jörgen — vår. Och lösningen måste då vara den, att när vår Herre släppte oss båda ut i lifvet har han heltvisst tänkt: de där två reda sig nog mig förutan med bara sitt goda humör, dem behöfver jag icke bry mig om, så får jag i stället fria händer till att bereda dem riktigt goda platser i mitt himmelrike, när deras tid är ute...

Hon teg litet och funderade.

— Ånej, bortglömda äro vi helt säkert icke... i himmelriket stökas nu med all makt för vår skull, ja — men skratta inte åt mig, Jörgen! — kanske ha alla våra planer och förhoppningar hörts ditupp... kanske skall "Rasmines Lyst" förväckligas där.

Han kramar hårdt hennes hand.

— Det kan väl icke vara långt dit, du Jörgen — för någon af oss. —

Åter knogar Jörgen i väg med rullstolen och Rasmine sitter i den och ler. Jörgen har fått liksom nya krafter och innan de nå det lilla mossbelupna huset pratat han friskt, fast allvarligt och med högtid i stämman, om allt hvad härligt de kunna vänta sig i himmelriket — om en liten tid.



GRUPPBILD AF BÅDA LÄNDERNAS TÄFLANDE SKYT-TAR JEMTE LEDARE. SITTANDE (X) D:R L. J. MADSEN, DEN DAN-SKE VÄRLDSMÄSTERSKYTTEN; BAKOM HONOM KAPTEN RODHE OCH T. H. OM DENNE (Å FOTON) KAPTEN LILLIE-HÖÖK. ÖFVERST D:R MADSEN I SKJUTSTÄLLNING.



Foto. Backlund, Göteborg.

Klicé: Bengt Silfverparre.

En svensk-dansk skyt-tetäfling ägde den 28—29 juni rum i Göteborg. Iubjudningen hade utgått från Centralstyrelsen för Göteborgs skytteföre-ningar och tillställts Aal-borgsskyttarne, hvilkas gäster Göteborgsskyttar-ne voro år 1911. Om man bortser från den danske mästerskytten d:r L. J. Madsen från Ran-ders, som i hufvudskjut-ningen nådde upp till 100 poäng, synes täflingen hafva gifvit vid handen, att de svenska skyttarne i allmänhet äro de dan-ska medtäflarne rätt myc-ket öfverlägsna.

I spetsen för den kom-mitté, som anordnat skyttefesten, har stått kapten Hugo Lilliehöök. Täflingsledare har varit kapten Carl Rodhe.

*



Efter fotograf. Klicé: Bengt Silfverparre. KEJSAR WILHELMS JÄTTEPRESENT TILL NORGE: Frithiof-statyn som skall uppställas vid en af Norges vackraste fjordar.

Den Frithiofstaty som käjsar Wilhelm lofvat förära norrmenen, och som han har för afsigt att föra med sig öfver till Norge, då han inom kort anträder sin tjugufemte Nordlandsresa, har nu färdiggjutits hos firman Gladenbeck & Son i Fredrichshagen. Statyn, hvilken modellerats af bildhuggaren professor Max Unger och hos hon-om varit i arbete i tre år, är af kolossal storlek, mätande icke mindre än tolf meter i höjd.

Det påstås, att norr-männens glädje öfver den kejsrerliga presenten icke är alldeles odelad, man motser med en viss, kanske icke obefogad oro den effekt Frithiofs dominerande jätteskep-nad skall göra ute i den storslaget härliga och fria natur, och på den plats, en af norska kustens skö-naste, där den är afsedd att resas.

MÄSTERFLYGAREN BRINDEJONC I STOCKHOLM.



1. OMÉDELBART EFTER LANDNINGEN Å LADUGÅRDSGÅRDE.

3. AEROPLANET med hvilket Brindejone företagit sin sagoliknande flygfärd.

4. BRINDEJONC (×) lämnar landningsplatsen å Gårdet.

1. Foto. Ohlson, Sthlm; 3. Foto. Lamm, Sthlm; 2 o. 4 H. S. D. Sthlmsfoto.

Den franske flygaren *Brindejone des Moulinais*, från hvars äventyrliga färd Paris—Berlin—Warschau vi i föregående nummer lämnade en del bilder, har till denna sin bragd lagt en ny,

rum först den 29 juni kl. 2:30 e. m. Kursen sattes på Köpenhamn med ankomst dit, efter en mellanlandning i Malmsslätt kl. 1/2 8 e. m. Iven i Köpenhamn blef flygaren föremål för ovationer.

hvilken dokumenterat honom som en af samtidens skickligaste och djärvaste aviatiker och tillförsäkrat honom platsen som världens främsta långdistans- och öfverhafsflygare.

Brindejone hvilken, som man torde erinra sig, den 10 juni — i täflan om Pommery-priset för längsta raka reseflygning — flög från Paris till Warschau, kvarstannade, tvingad af ogynnsamt väder, på den sistnämnda platsen till den 15 juni och nådde efter en färd på 590 km. samma dag till Dünaenburg. På grund af oväder kvardröjde han här till den 17 juni, flög då till Petersburg, fortsatte den 23 juni till Gatschina och påföljande dag till Reval, därifrån han den 25 juni kl. 2:30 f. m., svensk tid, steg upp sätande kurs på Stockholm.

Telegrafiskt meddelande om afresan hade ingått till Stockholm och vid 7-tiden på morgonen samlades utom medlemmar af Aeronautiska sällskapet en talrik åskådareskara ute på flyg-



2. BRINDEJONC.

fältet och kullarna där omkring för att mottaga den djärve resenären. Kl. 1/2 8 blef det väntade aeroplanet som närmast kom från Söderteljetrakten, där flygaren landat för att orientera sig, synligt. Efter att på afsevärd höjd ha cirklats några gånger öfver flygfältet dök aeroplanet i en elegant glidflykt ned mot marken och landade.

Samma dags afton gaf Aeronautiska sällskapet en fästbankett för M. Brindejone och öfverlämnade därvid till honom sällskapets guldplakett. Vid en ny dagen därpå af samma sällskap gifven fäst öfverlämnades dessutom til honom en adress, hvori han kallades till hedersledamot af sällskapet, hvarjämte Svenska motorklubben tilldelade honom sin plakett i guld som ett uttryck för de svenska motormännens beundran.

Brindejone, som haft för afsikt att fortsätta sin färd den 26 juni, hindrades af det rågniga vädret och starten äde



Foto. Lamm, Stockholm.

Klicka: Bengt Sjöbergare.

STAFETTLÖPNINGEN I STOCKHOLM: *Det segrande Fredrikshofslaget.*

Det jäser och sjuder i huvudstadens idrottslif och publikens spända intresse företer en rent af sprudlande lifaktighet. På hvardagskvällarne träna regelbundet hundratals idrottsmän och vid märkligare tillfällen fyller Stadion af bortat 10,000 åskådare. Göteborgarne ha anledning att anställa förödmjukande jämförelser och finna det helt naturligt att Stockholmarna numera dominera inom allmän idrott. Deras Valhalla är sorligt fataligt besökt af tränande, och terränglöpningar, med hvilka vårsäsongen inledes i Stockholm med öfver 100 startande, synas i Göteborg ei kunna komma till stand.

Ett nytt utslag af Stockholmares lifaktiga idrottsintresse, i detta fall understödt af kraftig tidningsreklam som likvisst ej är att tadla då det gäller en god sak, utgjorde den stora stafettlöpning som den 22 juni gick af stapeln.

Löpningen, som i likhet med de tyska propagandalöpningarna, var afsedd att samla så många deltagare som möjligt, försiggick å en landsvägssträcka af 23 kilometer uppdelad i 30 bitar af 100 till 1,500 meters längd. Icke mindre än 38 30-mannalag stälde upp, alltså 1,140 löpare, däribland oldboyslag, militära lag, lag från polis kåren m. m. Bland oldboys' märktes en 55- och en 60-åring som ingalunda voro bland de sämsta. Afslutningen var en stor tillslutning från gamla och unga uppnåddes fullständigt. Segern vanns af Fredrikshofs I. F. Militärerna hedrade sig som vanligt. Krigsskolan uppställde 3 lag, hvaraf deras bästa fick 3:de pris, Göta lifgarde och Vaxholms artilleri hvardera ett lag.

Diverse specialpris voro uppställda för att framlocka ett talrikt deltagande af olika klasser af löpare. Prisen utdelades af statsrådet F. Berg som i ett anslående tal framhöll betydelsen af idrottens utbredning bland folkets stora flertalet.

Den stora idrottsmatchen mot London Athletic Club utkämpades den 28 juni å Stamford Bridge i London. Resultatet blef en glänsande seger för de svenske som vunno 9 segrar af 13 möjliga. I den svenska truppen trädde nu flere helt nya förmågor i förgrunden ett säkert bevis för det arbete som nedlagts för att vinna denna seger, hvarom vi verkligen också hyst goda förhoppningar. Om ytterligare några dagar gå de våra anyo i elden för de engelska mästerskapen. Här blir kampen än hårdare i det flere nationer deltaga.

Vid det sedvanliga "Mälaren rundt", loppet å velociped den 28 och 29 juni — segrade A. V. Persson, Uppsala. Tid 12 tim. 42 min.

Fotboll. Vid Leicester Fosses match

mot göteborgslaget d. 18 juni skadades en af göteborgsspelarne, Appelgren, så svart af en spark på ena knäleden att han är ur leken för en tid och föremål för kirurgernas behandling. Han spelade dock med manlig själfbehärskning matchen till slut trots smärtorna. När man efteråt reflekterar öfver de engelska fotbollsspelarnes sätt att vid omilda knuffar lägga sig ned och simulera svårare skador för att senare vid samma och följande matcher visa sig vara oskadda, så verkar detta något humbugsmässigt i synnerhet om det sker när vederbörande äro i trängmål.

Engelsmännen segrade den 22 och 26 juni mot kombineradt Stockholmslag båda

gångerna med 4-2, i Göteborg vunno de som bekant med 3-2. Hufvudstadspresen drar af dessa siffror gynnsamma slutsatser angående svenskt och speciellt Stockholmskt fotbollspel. Argumenteringen stöder sig på Hr Middelboes milda kritik och på den omständigheten att Stockholmarne gjorde två af engelsmännens mål själfva. Näja! — sådana missöden ha hänt äfven i Göteborg, men aldrig har det räknats vederbörande till förtjänst utan man har snarare med en viss förlägenhet velat öfverskylda saken. Åsikterna synas emellertid vara delade.

Det torde nog vara säkrast att ej draga några sangviniska slutsatser om de svenska lagens spelstyrka, ty Leicester Fosse, ehuru utan tvifvel ett godt lag, står dock ingalunda i någon särdeles hög klass. Under den förlutna säsongen hamnade det på en rätt låg plats i den engelska fotboll-ligans 2:dra division. De danska amatörer som mötte de våra vid federationen i Köpenhamn voro nog betydligt öfverlägsna dessa engelsmän.

I finalen om Corinthian Bowl spelade i Stockholm den 29 juni I. S. mot A. I. K. oafgjordt (1-1). Ö. I. S. spelade med 2 reserver.

G. Å.



BRINDEJONC VID AFFÄRDEN FRÅN STOCKHOLM: Prins Eugen samtalar med den unge flygaren. H. & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.



Efter fotografier.

Attika: Loma: Sjöföresparre.

Öfversta bilderna: PRESIDENTEN MOTTAGES I PORTSMOUTH AF PRINSEN AF WALES, SOM FÖR FÖRSTA GÅNGEN REPRESENTERAR SIN FADER.

Frankrikes president *Poincaré* har ledsagad af franske utrikesministern *Pichon* i dagarne aflagt et af världspresen lifligt uppmärksammat och kommenterad besök i London. Mottagandet präglades af öfverströmmande hjärtlighet och mängden af lysande fästligheter gafvo at besöket det mest glanstulla förlopp. Ett flertal politiska konferenser höllos. Den engelska pressen, hvilken i likhet med den franska enhälligt förklarar, att presidentbesöket gifvit ökad styrka at den fransk engelska ententen, understryka dock samtidigt den exklusivt fredliga och defensiva karaktären hos denna entente.

Forts. från sid. 630.

spelets slut och i anslående ordalag frambrakte ett tack från alla Raja Yoga-studerande till professor Kronberg, som till den blifvande Raja Yoga-skolan på Visingsö skänkt sin stora monumentalmålning: *Eros*. Mest uppmärksammand under spelet blef de små blomsterflickornas dans, som mottogs med stormande ovationer och som verkligen utfördes med en oanad grace och skicklighet. Missnöjet som vuxit allt starkare skingrade sig och entusiasmen var allmän.

Sist må sägas några ord om den konstutställning, som anordnades i samband med kongressen och som var inrymd i en



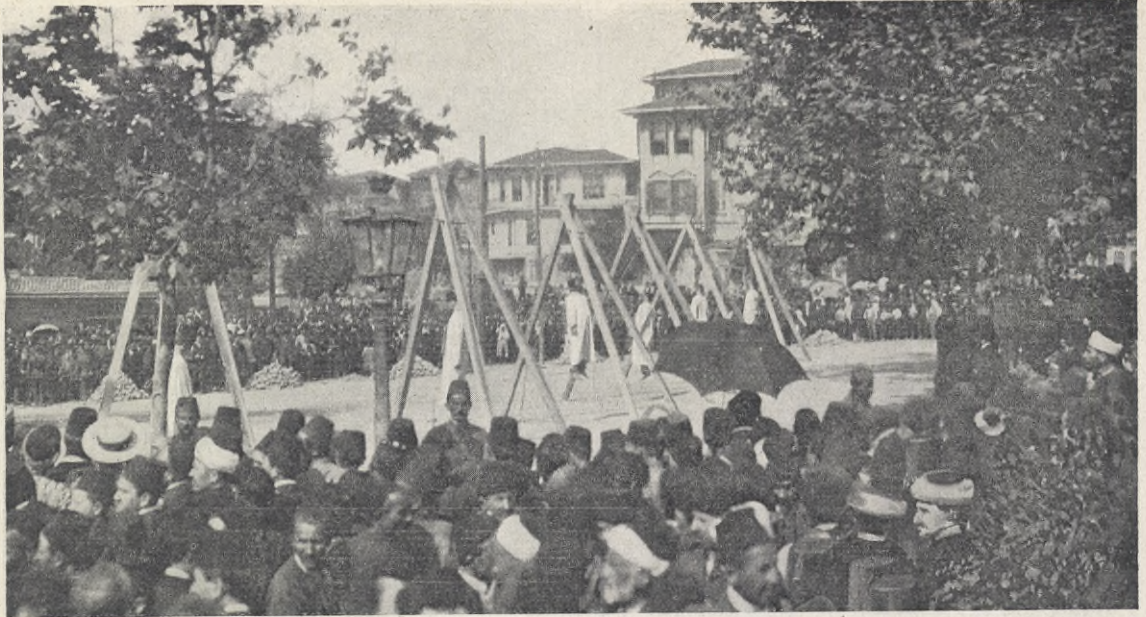
Efter fotografier.

Kliché: Kem. A.-B. Timgat Sjöföresparre, Skåln-Gbg

ANKOMSTEN TILL LONDON. Presidenten åker från Victoria-stationen med konung Georg.

för ändamålet uppförd byggnad af ett mycket smakfullt yttre. Professor *Sién* var anordnaren och han hade lyckats intressera nästan alla våra mera kända konstnärer för utställningen, som därför kommit att omfatta en synnerligen representativ samling. I fonden var placerad Kronbergs nyssnämnda *Eros* och vid sidan däraf ett flertal skisser af samma konstnär. Dessutom märktes *Cederströms* stora duk: *Birgitta* inför påfven i Rom och målningar af *Larsson*, *Zorn*, *Wilhelmson*, *Kreuger* m. fl., vidare några mycket intressanta landskap från *Point Loma* af där bosatta konstnärer, studerande vid Raja Yoga-skolan. Bland skulpturer märktes särskildt *Milles Vingarne*. Utanför konsthallen var placerad grundstenen till Raja Yoga-skolan på Visingsö, ännu väl emballerad. Följande dag skulle den under stora högtidligheter på ort och ställe placeras.

Sven Backlund.



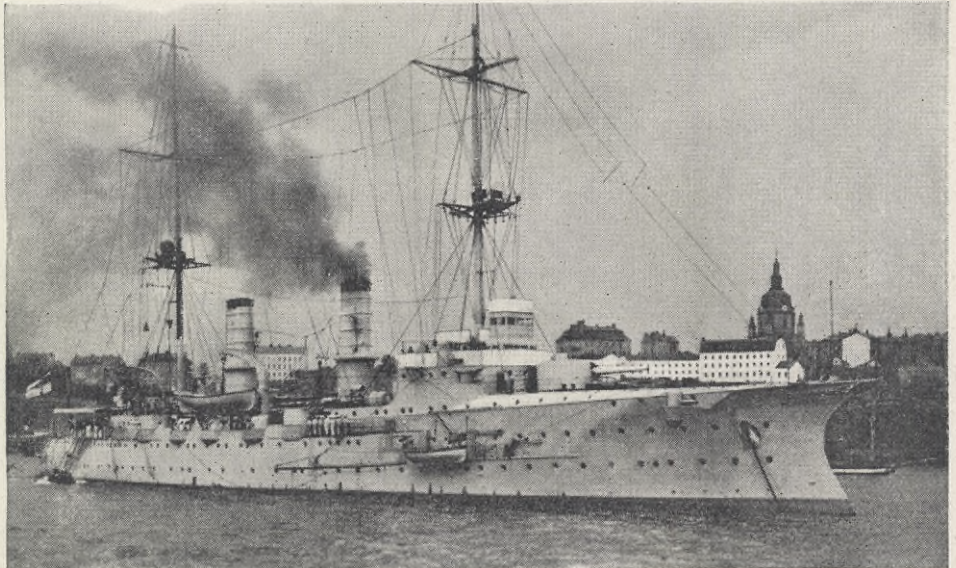
Från fotografi.

AFRÄTTNINGEN AF MAHMUD SCHEFKET PASCHAS MÖRDARE.

Kliché: Bengt Sjöversparn.

Rättegången mot de i mordet på turkiske storvessiren Mahmud Scheffet Pascha delaktiga personerna har nu efter ett ytterst forcedratt arbete slutförts. Sultanen har stadfäst 12 dödsdomar, hvilka samtliga bragts till verkställighet. Ytterligare tio personer hafva in contumaciam dömts till döden.

Det tyska kustförsvarspansarfartyget *Hertha*, som tidigare vid flera tillfällen gästtat våra farvatten, har i dagarne åter besökt Stockholm. Under besöket har löjtnanten vid flottan O. F. Ekebohm varit attaché hos fartygschefen kaptän zur See Rohardt.



H. S. DA STOCKHOLMSPOTOGRAF.

TYSKA SKOLSKEPPET HERTHA PÅ BESÖK I STOCKHOLM.

(Till bilden å sidan 630.)

Nationalmusei samling af äldre svenska målningar har erhållit en synnerligen värdefull tillökning genom en i dagarne af mr J. Edw. Heaton, New Haven, Förenta staterna, som gäva öfverlämnad oljemålning af den svenske konstnären A. W. Wertmüller, framställande *Danaë och guldregnet*. Taflan, en af perlorna i 1700-talets högtstående svenska måleri, utställdes 1787, strax efter det den fullbordats, på salongen i Paris och tilldrog sig där berättigad uppmärksamhet. Då Wertmüller längre fram bosatte sig i Amerika, medtog han målningen, hvilken han själf betraktade som sin förnämsta skapelse, och behöll den i sin ägo lifvet ut. Vid W:s år 1811 inträffade död försaldes taflan och kom på 1840-talet till mr Heatons familj, där den kvarstannat, ända tills den nu genom mr Heatons storslagna frikostighet återörddats till konstnärens hemland.

INNEHÅLL

Riksbibliotekarien dr E. W. Dahlgren (biografi och helsidesporträtt). — Konung Gustaf besöker Söderköping. — Italiensku kungaparets besök i Stockholm. — Italienska ministerparet i Stockholm. — Svenska ministerparet i Rom. — Ny dansk ministär. — Teosofkongressen på Visingsö. — Kvinnliga rösträttskongressen i Budapest. — Hemslöjdsutställningen i Ystad. — Landbruksmötet i Kalmar. — Svensk-dansk skytteläflan i Göteborg. — Brindejones flygning. — Från sportvärlden. — Tyska krigsfartyget *Hertha* i Stockholm. — Franske presidenten besöker London. — Kejsar Wilhelms Frühofstaty till Norge. — Turkiske storvessirens mördare afträddes. — "Rasmines Lyst", berättelse af Ellen Holzhausen-Idström.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.